

Publicerad 2014-01-20 15:15 av SinCire7

Av sorg fått färg

Fasansfullt skrik, nödens rop
över värld av ondska.
Hör du, HÖR DU ALLT?
Alltid ve, aldrig ske,
snärjer och besudlar vårt inre öga
i mörka och oroliga vatten.
Är detta vad du kallar hopp, eller tro?
Nej nog är det hat!

Livet, inskränkt,
så stor möda omsluta moderns skuldror
ges ock barnet.
Men så föds de i jämmer
och öppna ett ljus.

Ej lycka,
men ynnest av liv
sakta droppa
i vattenfall, i regnbåge.
Ännu vandra en hemlös, arm och sorgsen
för att hos oss söka ljuset.

Inifrån stjärnan
ses ett mulet skimmer.
Där är så nära, men fjärran,
den i sig själv oförstådda mening
jag aldrig greppar,
endast nalkas,
aldrig nog
men dock tillräckligt.

Så kom tro,
till synes tom och vek,
motbjudande men sann
i barnets skrik
som av sorg fått färg.

Du är mig

bortom men inom,
förklarad men oförstådd,
ändå alltid Gud.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren SinCire7 med Poeter.se id #46706 innehar upphovsrätten